

До Київського апеляційного адміністративного суду

Апелянт: позивач Олійник Дмитро Вячеславович,

Відповідач: Київська міська державна адміністрація,

(код ЄДРПОУ 00022527),

вул. Хрещатик, 36, м. Київ, 01044,

Засіб зв'язку – тел. 2541450,

Електронна пошта: portal@kmv.gov.ua

**Третя особа: Комунальне підприємство «Головний
інформаційно - обчислювальний центр»**

(код ЄДРПОУ 04013755)

вул. Космічна, 12-а, м. Київ, 02192,

Засіб зв'язку – тел. 2388005,

Електронна пошта: info@gioc-kmda.kiev.ua

**на ухвалу Окружного адміністративного суду м. Києва
від 10 листопада 2010 р. у справі 2а-11889/10/2670 (суддя Векуа Н. Г.)**

АПЕЛЯЦІЙНА СКАРГА.

Оскаржуваною ухвалою Окружного адміністративного суду м. Києва від 10 листопада 2010 р. мій позов залишено без розгляду у частинах вимог щодо невідповідності Закону України «Про інформацію» розпорядження відповідача № 478 від 15 квітня 1997 р. «Про порядок розрахунків за житлово-комунальні послуги» і щодо скасування цього розпорядження.

При проголошенні цієї ухвали я присутнім не був, оскільки у зв'язку із зайнятістю по іншим справам на адресу суду мною 08.11.2010 р. було направлено клопотання щодо розгляду без моєї участі питання про витребування доказів (згідно заяви від 09.08.2010 р.) і щодо зобов'язання відповідача опублікувати оголошення про оскарження його нормативно-правового акту (згідно вимог ст. 171 КАС України). Це клопотання, судячи з тексту оскаржуваної ухвали було отримане 09.11.2010 р., оскільки направлялося суду разом з поясненнями, на які міститься посилання в ухвалі. Виклику саме на проголошення ухвали (якщо таке відбулося) я не отримував; тобто про таку подію, як проголошення ухвали мені не могло бути відомим 10.11.2010 р. (у день її прийняття, коли я не був присутнім у судовому засіданні за поважними причинами). Інформаційним листом ВАСУ № 708/11/13-10 від 19.05.2010 р. щодо застосування окремих норм процесуального права під час розгляду адміністративних справ зазначається, що суди повинні брати до уваги, що підстави оскарження рішення суду особи, які беруть участь у справі, можуть визначити тільки після ознайомлення з повним текстом рішення. Оскаржувану ухвалу я одержав поштою 15.11.2010 р. (це підтверджує мій підпис на рекомендованому повідомленні), а тому строк на її оскарження відрховується з 16.11.2010 р., наступного дня після ознайомлення з її змістом (згідно ч. 1 ст. 103 КАС України). Крім того, судом умисно невірно було вказано мій поштовий індекс на конверті, щоб я не міг отримати, а відповідно і оскаржити ухвалу у п'ятиденний строк після її прийняття. При цьому судом

була порушена вимога невідкладності надсилання ухвали про залишення позову без розгляду, закріплена ч. 7 ст. 107 КАС України (це підтверджується штампом на конверті про її відправку 11.11.2010 р., тобто вже наступного дня після прийняття).

Враховуючи, що розгляд цієї справи суддя Векуа Н. Г. почала з грубих процесуальних порушень (які вчинюються нею свідомо на користь відповідача, або внаслідок власної профнепридатності) і спрямовані на затягування розгляду в одній частині (на час апеляційного оскарження її ухвали від 15.10.2010 р.) і намагання розвалити справу в інших частинах, її чергову незаконну ухвалу від 10.11.2010 р. оскаржую тільки у частині щодо залишення без розгляду вимоги про визнання невідповідності оскаржуваного розпорядження відповідача Закону України «Про інформацію».

У частині залишення без розгляду моєї вимоги про скасування розпорядження відповідача № 478 від 15.04.1997 р. «Про порядок розрахунків за житлово-комунальні послуги» ухвала мною не оскаржується, оскільки після набрання нею законної сили (а це за наданим мною розрахунком станеться 21.11.2010 р.), я маю право звернутися до суду в загальному порядку після усунення підстав, що передували її залишенню без розгляду. Ухвалою судді Векуа Н. Г. від 20.09.2010 р. про відкриття провадження у справі встановлено, що мій адміністративний позов відповідає вимогам ст. ст. 104-107 КАС України, що є підставою для його розгляду у преклюзивні строки, встановлені ч. 7 ст. 171 КАС України і з виконанням судом свого обов'язку, встановленого ч. 3 ст. 171 КАС України. Оскільки після відкриття провадження у справі судом не приймалося ніяких ухвал про залишення позову у цій або інших частинах без руху для виправлення тих чи інших недоліків і справа була відразу призначена до судового розгляду, то з урахуванням вимог ч. 7 ст. 107, ч. 3 ст. 188 КАС України вона має бути розглянутою до 21.11.2010 р. Мені нічого невідомо, про які «недоліки» йдеться мова в оскаржуваній ухвалі і способи їх усунення, оскільки в порядку передбаченому ч. 1 ст. 108 КАС України судом відповідною ухвалою не встановлювалася їх наявність.

Ще однією підставою для прийняття ухвали від 10.11.2010 р., як вбачається з її змісту, було не наведення мною «нормативного обґрунтування» невідповідності оскаржуваного розпорядження відповідача № 478 від 15.04.1997 р. «Про порядок розрахунків за житлово-комунальні послуги» Закону України «Про інформацію». Тобто, на переконання судді Векуа Н. Г. існує якийсь інший закон чи нормативно-правовий акт, яким «нормативно» встановлено, що оскаржуване розпорядження не відповідає вказаному закону, але мною не наведено посилання на такий нормативний акт і обґрунтування ним цієї вимоги. До цього фундаментального в юриспруденції висновку суддя Векуа Н. Г. прийшла після ознайомлення, як вбачається з тексту оскаржуваної ухвали, з моїми поясненнями у справі. Очевидно, що саме ці мої пояснення (де перелічені порушення Закону «Про інформацію» оскаржуваним розпорядженням відповідача) судді Векуа Н. Г. і потрібно було залишати без розгляду замість залишення без розгляду позову, в якому ясно і чітко вказувалося на конкретні положення Законів України «Про місцеві державні адміністрації», «Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності», а також пряму дію статті 57 Конституції, відповідно до яких оскаржуване розпорядження відповідача також має бути скасованим.

Проте, як з'ясувалося у судовому засіданні 15.10.2010 р., суддя Векуа Н. Г. виявилася необізнаною ані з Конституцією, ані з повноваженнями Конституційного Суду України, ані з терміном «неконституційність», ані з переліком правових актів, щодо яких судом відповідної юрисдикції розглядається їх конституційність. Наслідками цього правового невігластва була її ухвала від 15.10.2010 р. про закриття провадження у справі (яка свідчить також і про нехтування принципами і завданнями адміністративного судочинства), що мною оскаржена в апеляційному порядку, а тому не може слугувати

підставою для яких би то не було висновків суду з посиланням на неї, оскільки законної сили вона не набрала.

В оскаржуваній ухвалі міститься посилання на невідповідність позову ст. 106 КАС України і не усунення недоліків у строк, встановлений судом (відповідно до п. 7 ч. 1 ст. 155 КАС України), яке суддя Векуа Н. Г. очевидно пов'язує зі строком «до 10.11.2010 р.», вказаним у згаданій ухвалі від 15.10.2010 р. Проте, ця ухвала від 15.10.2010 р., як підкреслювалося вище, є ухвалою про закриття провадження у справі, а не ухвалою про залишення позову без руху, яка повинна постановлятися в такому випадку, згідно положень ч. 1 ст. 108 КАС України.

Згідно ч. 1 ст. 72 КАС України обставини, встановлені судовим рішенням в адміністративній, цивільній або господарській справі, що набрало законної сили, не доказуються при розгляді інших справ, у яких беруть участь ті самі особи або особа, щодо якої встановлено ці обставини. Тому повідомляю суду, що ухвалою колегії суддів Київського апеляційного адміністративного суду від 28 жовтня 2010 р. у справі № 2а-12510/10/2670 (у ЄДРСР № 12153143) щодо мене встановлено наступне. Позивач повинен довести факт застосування до нього оскаржуваного нормативно-правового акта або те, що він є суб'єктом відповідних відносин, на які поширюється дія цього акта. Проте, суд не може давати оцінку таким обставинам при відкритті провадження в адміністративній справі, а тому не має права відмовити у відкритті провадження у справі, повернути позовну заяву чи залишити позовну заяву без руху з посиланням на частину другу цієї статті, якщо особа своє звернення обґрунтовує необхідністю захисту своїх прав, свобод чи інтересів.

Таким чином, оскаржувана ухвала є прийнятою з порушеннями процесуального права, що є підставою для постановлення окремої ухвали до ради суддів м. Києва.

Оскільки мною подано апеляційну скаргу на ухвалу суду першої інстанції, яка не перешкоджає провадженню у справі щодо розгляду інших заявлених мною позовних вимог, суд першої інстанції, не зупиняючи провадження має направити до адміністративного суду апеляційної інстанції апеляційну скаргу та копії матеріалів справи, що необхідні для розгляду такої скарги, продовживши розгляд інших позовних вимог (ч. 3 ст. 188 КАС України).

Для прискорення вирішення питання в апеляційному порядку, справу прошу розглядати за моєї відсутності.

На підставі викладеного, керуючись статтями 2, 7, 9, 11, 102, 135, 157, 185, 188, 195, 199, 202, 208 КАС України,

ПРОШУ:

поновити строк на оскарження ухвали Окружного адміністративного суду м. Києва від 10 листопада 2010 р., починаючи його з 16 листопада 2010 р. (наступного дня після її одержання);

ухвалу Окружного адміністративного суду м. Києва від 10 листопада 2010 р. у частині залишення без розгляду позовної вимоги щодо визнання невідповідності розпорядження КМДА № 478 від 15 квітня 1997 р. «Про порядок розрахунків за житлово-комунальні послуги» Закону України «Про інформацію» скасувати і постановити у цій частині нову ухвалу з направленням справи до суду першої інстанції для продовження її розгляду.

Додатки: копії конверту зі штемпелем 11.11.2010 р., копії скарги з додатками для сторін, квитанція держмита 3,40 грн.

20 листопада 2010 р.

/Позивач Олійник Д. В./